

MA-60

*Ferð um
Baden - Württemberg;
Heidelberg,
Svartaskóg,
Stuttgart,
Bodensee,
Tírol
og Bæjaraland
5. - 13. maí 2019*

Pátttakendur:

*Ásthildur Kjartansdóttir
Eymundur Runólfsson
Guttormur Einarsson
Helgi Haflíðason
Indriði H. Þorláksson
Ingvar Björnsson
Jónína Guðmundsdóttir
Kristín Gísladóttir
Sigríður J. Hannesdóttir
Sigurður Dagbjartsson
Sævar Vigfússon*

*Örnólfur Hall
Álfhildur Erlendsdóttir
Helga Sigurðardóttir
Margrét Erlendsdóttir

Erla Benediktsdóttir
Sveinbjörn Matthíasson

Ute Dagbjartsson
Ragna Kemp*

Á myndina vantar myndasmiðinn

Texti: Indriði H. Þorláksson og Sigurður Dagbjartsson.

Myndir: Ingvar og Erla, Jónína og Sveinbjörn, Sævar og Ragna og Indriði og Wikipedia.

Inn í ferðasöguna er skotið efni frá pátttakendum sem flutt var eða rætt í ferðinni eða hefði átt að vera það.

Ritstjóri og ábyrgðarmaður: Indriði H. Þorláksson

Aðdragandi

Hópurinn sem útskrifaðist frá Menntaskólanum á Akureyri vorið 1960 hefur haldið vel saman allt frá útskrift. Auk hefðbundinna afmælisferða til Akureyrar heldur hópurinn “mannamót” í hverjum mánuði og hefur efnt til eins eða tveggja daga ferðar ár hvert árum saman. Aflvaki í þessum málum er “Eilífðarnefndin” sjálfskipuð drífandi athafnafólki sem dregið hefur aðra með sér þeim til ánægju og menningarauka.

Stundum hefur borið á góma í þessu samhengi hvort hópurinn ætti að leggja haf undir fót og heimsækja erlenda grundu. Á síðasta ári fékk sú umræða aukinn kraft þegar Sigurður Dagbjartsson, fulltrúi hópsins í Þýskalandi, fleytti þeirri hugmynd að hópurinn kæmi til Stuttgart þar sem hann er búsettur. Fyrir því mæltu einnig Sævar og Ragna sem bæði höfðu dvalið í Baden-Württemberg. Fór svo að ákveðið var að í stað ferðar 2018 skyldi kanna ferð til Þýskalands vorið 2019.

Eilífðarnefndinni til halds og traust voru skikkaðir auk Sigurðar þeir Indriði og Sævar sem báðir höfðu eytt árum á þýskri grund. Var sett saman áætlun um rúmlega vikuferð að vori til Frankfurt og þaðan um Heidelberg, Stuttgart og Bodensee til München með viðkomu í nánd við Zugspitze.

Hér heima var leitað til Flugleiða um tilboð í flutninga og Sigurður fékk tilboð frá rútufyrirtæki um ferð og hótelpakka. Þegar þetta lá fyrir og horfur á að verð yrði viðunandi var efnt til könnunar á þátttöku. Út úr henni kom að líklegur fjöldi yrði um 20 og var þá ákveðið að slá til. Þegar bindandi ákvörðun með innborgun á hluta væntanlegs kostnaðar lá fyrir var gengið frá pöntun á flugi og flutningum og gistingu erlendis.

Á eftirfarandi blöðum er greint frá ferð þessari í máli og myndum. Tókst hún afar vel og gengu áætlanir eftir í öllu sem var í mannlegu valdi en lítils háttar frávík varð að gera vegna duttlunga veðurguða. Ferðin hófst árla morguns sunnudaginn 5. maí 2019 með flugi til Frankfurt og lauk 13. maí þegar hópurinn lenti heilu og höldnu á Keflavíkurflugvelli. Eiga allir í hópunum þakkir skyldar fyrir jákvæðni, hjálpssemi og samhug, sem gerði ferðina eftirminnilega auk þess sem fyrir augu bar.

5. maí

Keflavík til Heidelberg

Upphafsdagur ferðarinnar. Ferðaáætlun Brottför frá Keflavík kl. 7:25, landing í Frankfurt kl. 12:55 að staðartíma. Þaðan verður ekið með rútu til Heidelberg og komið þangað kl. 3 til 4. Gist verður í tvær nætur á Hótel Holländer Hof við ána Neckar í miðjum gamla bænum og í göngufæri frá aðalgötunni, Hauptstraße. Umhverfið kannað og hátíðarsalur háskólans skoðaður.

Það var glaðbeittur hópur úr MA-60 ásamt mökum sem árla dags lagði af stað frá Keflavík. Við stjórnvöl flugfarsins var Matthías Sveinbjörns- (og Jónínu)-son svo ekki var telt á tvær hættur um fararheill enda tókst flugið vel og lent var í 25 stiga hita í Frankfurt am Main, fjármálamiðstöð þýska ríkisins. Ekki voru menn í útrásarhug og enginn banki keyptur. Að heimtum farangri hófst leit að fararkosti sem Sævar hafði ráðið til að

flytja mannskapinn til Heidelberg. Fannst bílstjórinn í fyllingu tímans á snakki við félaga sína og ók okkur á leiðarenda til Heidelberg á bökkum Neckar á leið

hennar til Mannheim þar sem hún sameinast Rínarfljóti. Rennur hún að mestu um Baden - Württemberg þriðja

stærsta sambands-riki Þýskalands og um það lá ferð okkar að frátöldum degi í Tirol og bottför í Bæjaralandi. Í

höfuðborginni, Stuttgart, býr einn úr MA-60 hópnum, Sigurður Dagbjartsson, hvatamaður ferðarinnar og aðalskipuleggjandi hennar.

Þegar komið er yfir ána blasir við gamli bær Heidelberg undir ávölum hliðum samnefnd fjalls. Þar trónir Heidelberg Schloß hrórleg og nokkuð við aldur.

Gamli bærinn hverfist um fornfrægan háskóla og forna kirkju en þessar stofnanir mótuðu borgarmyndina öldum sama sem og innviði þess samfélagsins.

Eftir að hafa komið sér fyrir var forn hátíða-salur háskólans, Aulan, skoðuð. Upphaflega byggð í barokkstíl í byrjun 18. aldar en endurgerð í anda nýendurreisnar undir lok 19. aldar. Úr eik í hól og gólf ríkulega útskorin og myndskreytt. Í

henni rættist draumur Rögnu um að þrúma af altari viskunnar yfir höfðum þeirra sem húka á bekkjum niðri og fórst henni það vel.

Að lokinni þessari stuttu skoðunarferð rötuðum við á þýskt öldurhús sem bauð gegn vægu gjaldi veglegt svínasnitzel og freyðandi öl. Nutu menn þess til fulls og gengu síðan til náða.

6. maí Heidelberg

Áætlun dagsins var að skoða Schloss Heidelberg með tómrí 221.000 lítra vintunnu, lyfsölusafni o.fl. Af svölum hallarinnar er gott útsýni yfir gamla bæinn. Að skoðun lokinni yrði hádegisverður snæddur á einhverjum þeirra mörgu veitingastaða í nándinni sem bjóða léttar veitingar og bjór- eða vínglas. Eftir matinn liggur leiðin að gamla háskólanum, stúdentafangelsið skoða og endað á Háskólatorginu á miðju Hauptstraße.

Heidelberg er forn borg og rekur upphaf sitt til 12. aldar eða sama tíma sem Sturlungar voru að hefjast til áhrifa á Íslandi. Höllin er talin reist á fyrstu árum 15. aldar en var lögð í rústir í erfðastríði miklu í lok 17. aldar. Undir lok 19. aldar var höllin að hluta endurbyggð og stendur nú hálf í rústum og horfir yfir borgina. Í sögum af flakki sínu lýsir Mark Twain hallarrústunum í Heidelberg þannig: “Rústir þurfa réttan stað og þessar gætu ekki verið betur settar. Þær standa á hæð sem mótar umhverfið, huldar grænum skógi, umhverfis þær finnst ekki sléttur blettur bara stallar vaxnir skógi og í gegnum glitrandi blöð hans sést niður í gil og hylðýpi þar sem myrkur ræður ríkjum og sólin nær ekki til. Náttúran kann að skreyta rústir glæsilega”

Það var lán fyrir lúnar fætur að Bjarglestin flutti okkur upp að höllinni þar sem hópurinn stillti sér upp til myndatöku undir heillegum múrvegg áður en gengið var um hallarsali, apótek skoðað og dáðst að keröldum stórum þótt ekki væri skenktur mjöðurinn.

Því var vel þegið að tylla sér á bekk að skoðunarferð lokinni og áður en haldið var niður til bæjarins þar sem berja átti augum háskóla borgarinnar og kynnast aðstæðum stúdenta og lærifeðra þeirra fyrr á öldum síðum og hátterni. En áður en svo yrði þurftu menn að fá sér næringu og skola henni niður með viðeigandi veigum

Í Heidelberg er elsti háskóli á þýskri grund stofnaður seint á 14. öld og kenndur við stofnandann Ruprecht I og Karl nokkurn sem endurskipulagð hann í

byrjun 20. aldar. Var hann á þriðji háskóli hins heilaga rómverska ríkis Karlamagnúsar á eftir skólunum í Prag og Vínarborg. Starfsemi skólans er nú dreifð um borgina en hluti hennar er enn í gamla bænum og þar eru elstu byggingar hans, bókasafnið, fyrirlestrasalur forn og stúdentafangelsið sem við heimsóttum.

Það má ætla að stúdentum í Heidelberg hafi þótt sopinn góður ekki síður en sumum kollegum þeirra í MA á síðari tíma. Hafði skólinn þá völd í veraldlegum málum og gat dæmt stúdenta til fangavistar fyrir sprell og afbrot svo sem að veitast að laganna þjónum eða sýna kennurum óvirðingu. Þótti þessar refsingar þó heldur eftirsóknarverðar þegar fram í sótti eins og veggjakrotið sýnir og voru því aflagðar. Svona skólaréttarfar minnir okkur á það þegar okkar ágæti meistari dæmdi Svavar og Gunnar til smíðavinnu þegar þeir voru gripnir við tilraun til að brjótast inn í kvennavistina.

Auk þess að njóta fegurðar og sögulegra minja þurfa ferðalangar næringu og hvíld. Var hið fyrra ríkulega í boði á veitingahúsum gamla bæjarins þar sem sest var niður með mat og gullnar veigar. Hresstust menn vel eftir erfiðar göngur á steinlögðum strætum borgarhluta sem ekki hafa kynnst malbiksmenningu að ráði. Reynslan af samskiptum göngugrindar og steinstræta varð til þess að hentugt þótti að hafa hjólastól með í för og ráðstafanir gerðar samkvæmt því. Þegar á hótelið var komið fundu menn sér stund og stað til spaklegra samræðna.

7. maí Um Svartaskóg til Stuttgart

Fyrri partinn bíður okkar rútan sem við munum hafa það sem eftir er ferðarinnar. Leiðin liggur í gegnum norðurhluta af Schwarzwald (Svartaskóg) að hluta eftir Schwarzwald Hochstraße (Baden-Baden, Ruhestein, Freudenstadt) til Stuttgart. Á einum degi sjáum við bara lítinn hluta Svartaskógar enda er hann um 150 km. langur frá norðri til suðurs og ca. 50 km. breiður og þar margt að sjá. Leið okkar mun fyrst liggja fram hjá Karlsruhe á Autobahn – sem við reynum að forðast næstu daga -- til Baden-Baden. Þar stoppum við lítið en höldum sem leið liggur upp í sjálfan Svartaskóg og inn í þjóðgarð sem þar var stofnaður fyrir nokkrum árum. Í

Visitors Center bíður okkar margvíslegur fróðleikur og möguleiki að fá sér eitthvert snarl. Áfram verður svo haldið til Stuttgart með smástoppi í Freudenstadt. Á hóteli í Stuttgart, sem bíður okkar með kvöldverð dveljum við tvær nætur.

Eins og við manninn mælt var Sigurður Dagbjartsson mættur kl. 10 með fararskjóta frá Franz Buck, velbúinn eðalvagn, undir stjórn Tinós sem var með okkur tvo fyrstu dagana, lipurðin og hjálpsemin uppmáluð. Í för með þeim var hjólastóllinn góði sem átti eftir að létta okkur lífið út ferðina. Í vagninum góða voru öll þægindi og þar mátti kaupa drykkjarvörur og slikeri og aðgangur var að salerni ef mikið lá við eins og sýndi sig í umferðarteppu á hraðbraut nokkrum dögum síðar

Eins og oft vill verða gátum við ekki alveg farið eftir áætlun, þótt það gerði þennan dag þó síst verri því veðrið lék við okkur. Sigurður hafði gleymt því að búið er að loka Baden-Baden fyrir bílaumferð og varð Tinó því að fara neðanjarðar í gegnum borgina. Nafn hennar eins og fleiri borga í Evrópu með Baden-nafni er dregið af heitum lindum sem finnast víðar en á Íslandi og hér var þekktur baðstaður þegar á tímum rómveldis á 3ju öld. Baden-Baden liggur í norð-vesturhorni

Svartaskógar sem þekur um

6.000 ferkílómetra fjalllendi í suðvestur hluta Baden-Württemberg. Hæsta fjall á svæðinu er um 1.500 metrar eða á hæð við Heklu gömlu en nær henni þó hvergi að orðspori.

Nokkrum km. sunnan við borgina stoppuðum við og fengum okkur snarl því í þjóðgarðinum verður slíkt ekki í boði fyrr en 2020 þegar

byggingu risastórs Visitor Center í Ruhestein verður lokið. Þótt þröngt væri í gömlu húsa-kynnunum var þar ýmislegt fróðlegt að finna og sjá. Keyrslan þangað hafði verið mjög ánægjuleg eftir

Schwarzwald-Hochstrasse, sem liðast upp í Svartaskóg að vestan og svo áfram milli skógivaxinna dala hæða og fjalla, til Freudenstadt í kaffi við gamla risastóra markaðstorgið með gosbrunnum og magnolíutrjám. Smakkaðist ýmsum Schwarzwälder Kirschtorte frábærlega og höfðu fjárhirðarnir nokkrar áhyggjur af neyslugleði ferðalanganna. En auk þess er

nú reyndar ekki margt að sjá í Freudenstadt svo fljótlega var farið áfram í austurátt. Leiðin til næsta áfangastaðar Calw er ekkert sérlega athyglisverð svo Sigurður las upp eina vísu sem ort hafði verið af einum mjög svo hagnæmtum sveitunga hans.

Elli kerling

Hjálmar Freysteinsson um sjálfan sig þegar að hann var kominn á eftirlaun:

*„Sætt og rótt ég sef um nætur
sáttur heiminn við.
Morgunhress ég fer á fætur
fyrir hádegð.“*

Og Sigurður vonaði og honum sýndist innihald vísunnar eiga við um allan hópinn þótt Eymundur hafi nú reyndar kvartað svolítið yfir ógóðum svefni þá um nóttina sem kannske mætti nú rekja til frábærs „Schnitzels“ og meðfylgjand frá kvöldinu áður. Auðsjáanlega voru ekki allir gárungar sem þetta lásu á sama máli því einhver sá ástæðu til að svara:

*„Andlit skorpið, enni hátt
óðum stækkar kviður.
Hárið orðið alveg grátt
og ístran lafir niður.“*

En auðvitað var þetta svar að mjög litlu leyti yfirfæranlegt á karlmennina í hópnum.

Stutt viðdvöl var höfð í bænum Calw, sem m.a. er þekktur fyrir bindingshús sín sem skoðuð voru og gengið um markaðstorgið. Síðan var ekið beint á hótelið í Stuttgart rétt við aðalstöðvar Porsche og bar víst ekkert fleira markvert á góma þennan dag.

8. maí Stuttgart

Lagt verður upp frá hótelinu í kynnisferð um borgina með enskumælandi fararstjóra. Við komum á Daimler-safnið þar sem hægt er að fá sér kaffi og skoða síðan safnið rækilega. Þaðan er ferðinni svo heitið upp að sjónvarpsturninum en hann er ein frægasta bygging í Stuttgart og frá honum er frábært útsýni yfir borgina. Þaðan er gengið ca. 1 kílómeter að veitingastað þar sem búið er að panta kvöldverð fyrir hópinn. Að kvöldverði loknum mun svo rútan sækja mannskapinn og flytja á hótelið. Keyrt verður í gegn um miðbæinn þar sem hægt væri að fara úr rútnunni og líta á bæinn að kvöldlagi.

Ath. Fákurinn er ekki hvítur

Stuttgart er höfuðborg Baden-Württemberg, sjötta stærsta borg Þýskalands með ríflega 600 þús. íbúa, en stórborgarsvæðið telur yfir 5 milljónir íbúa.

Kynnisferðin um borgina hófst að loknum morgunverði og var ekið um miðbik borgarinnar og við frædd um helstu byggingar stjórnsýslu og lista, m.a. Palladium sem kveikti minningar hjá Örnólfi frá tíma hans í borginni.

Af Stóðgördunum góðu.

Haustið 1957 flugum við Dundur (Guðm. Kr. Guðm. arkitekt.) bekkjarbræður úr MR til Hamborgar með Vickers Viscount sem tók ógnvekjandi loftniðurdýfu á miðri leið svo rigndi við yfir okkur koniaki sem kom frá skálandi þjóðþekktum fluggestum í aftari sætum þannig að við komum lyktandi sem konikastunnur í flughöfnina í Hamborg. Spotskir tollarar litu okkur hornauga en ferðinni var heitið til Stuttgart í háskóla.

Í Stuttgart fræddu 2 landar, sem fyrir voru, okkur töfra borgarinnar m.a. um mat, drykki og svo málýskuna Svebisku sem aðrir þjóðverjar skildu ekki frekar en við stautarnir frá Yngvari B. í MR. Borgin var þá undir hersetu USA. Mikið var um rústir en uppbygging var hafin og fyrir utan borgina var komin hæð úr stein- og múrbrotum sem var kölluð 'Monte Serbelino.' Nú er hæðin orðin fögur með trjágróðri að sjá.

Við Dundur fengum leigt hjá ekkjunni Rosu Breuningar nálægt Killesbergsgarði. Hún leigði okkur herbergi með morgun'kaffi' og 2 brauðsneiðum með heimagerðu sultutauki en kaffið var kornkaffi sem vandist furðanlega. Ekta kaffi var þá dýr lúxusvara sem við tókum síðar með sem 'gjaldeyri' (Braga & Kaaber).

Rosa lifði sparsömu lífi og nýtti garðspildu sína vel til matar. Hún var gæðakona sem ekkert aumt mátti sjá. Sagðist hafa lifað tímana tvenna m.a. Weimarlýðveldið með öllu sínu róti í póitik, atvinnuleysi, verðbólgu og glæpum. Sagði að allt hefði breyst til batnaðar þegar 'Dolli' (Adolf Hitler) tók til og skaffaði atvinnu og öryggi. M.a. gat hún og skólasystur hennar gengið öruggar gegn um skóg þar sem áður voru tíð rán. Það hafði lítinn tilgang að 'diskútera' við Rósu um stríðið.

Hún brýndi fyrir okkur þýska sparsemi og setti okkur húsreglur (Ordnung muss sein). M.a. ef væri hún ekki heima þá bannaði hún okkur að hleypa inn sölumönnum með dót (hafði verið prettuð). Sagði þá svikula, þjófötta og skítuga (m.a. suma Pólverja, Tyrki og Balkan-fólk). Lítið var þá talað um stríðið og Hitler og þegar við landar ræddum saman um það (í nálægð þjóðverja) nefndum við Dolla eða Hjalta en ekki Hitler.

TH (Uni) í Stuttgart kenndi bæði arkitektúr og alls konar verkfræði. Margra þjóða stúdentar voru þar. Einn aðalkennari okkar Dunds var próf. R. Gudbrot en hann teiknaði m.a. hina frægu Liedersalle sem var ein fyrsta 'asymetriska' tónlistarhöllin og hönnuð með frjálsu formi. Liedersalle er rómuð sem vel heppnað 'Konzerthaus'.

Í TH voru nokkrir mætir Palestínumenn. Y. Arafat var eitt semester í vélaverkfræði (þá án höfuðklúts). Sama var ekki sagt um Kypur-Tyrkina og Grikkina þegar Kypudeilan stóð sem hæst í forsetatíð Makaríósar erkibiskups. Íðulega kom til ryskinga milli þeirra í mensunni m.a. með heitum súpuskvettum (oft þurfti Polizei til).

Umferð um miðbæinn er takmörkuð af miklum framkvæmdum (S21) sem standa yfir við endurgerð samgöngukerfis borgarinnar þar sem meginleiðir lesta og bíla gegnum borgina verða neðanjarðar undir borgarkjarnanum. Var það umdeild framkvæmd og dýr. Hér verður m.a. gamla „Kopfbahnhof“ breytt í gegnumfarandi stöð. Og í því sambandi datt Sigurði í hug eitt atvik sem er eitt það fyrsta sem hann man eftir frá dvöl sinni í Þýskalandi en hann komst ekki til að segja frá þarna í rútunni vegna orðaflaums leiðsögukonunnar.

Sigurður á "Kopfbahnhof"

„Eftir flugið til Hamborgar héldum við áfram á leið til Stuttgart með næturlest (Björn bróðir og Jón Rögnvaldsson). Þeir staðháttum allvanir eftir ársdvöl hér lögðust bara til svefns efti nokkra bjóra en ég algjör græningi - sveitastrákur að norðan – var of spenntur til þess. Og allt í einu eftir stopp á einhverri stöð á leiðinni hrökk ég upp við það að mér fannst við vera að fara til baka og vakti þá félaga. Þeir voru nú reyndar ekkert glaðir yfir því en útskýrðu samt „Kopfbahnhof“ fyrir mér.“

Eftir nokkurn akstur var stigið úr bílnum og gengið að gömlu höllinni við Schillerplatz sem byggð var á 16. öld og síðan að nýju höllinni frá lokum 18. aldar en þær voru aðsetur hertoga og konunga í Württemberg fram að stofnun Weimarlýðveldisins 1918. Eftir mikla eyðileggingu í stríðinu og átök um hótélbyggingu eða endurbyggingu var nýja höllin endurreist og notuð til stjórnsýslu fylkisins. Milli hallanna er hið mikla Hallartorg í miðju Stuttgart.

Við gömlu höllina og Schillertorg eru stytur tvær sem lýsa tvennum lífsviðhorfum. Annars vegar er Eberhardur I greifi og hertogi af Württemberg sem riddari á brynjuðum stríðsfaki. Hins vegar er stytta af Friedrich von Schiller gerð af Bertel Thorvaldsen sem sýnir skáldið og hugsuðinn niðurlútan í

þungum þönkum. Höfundur riddarans var um tíma starfsmaður Bertels í Róm og honum nokkuð yngri.

Á Karlstorgi framan við gömlu höllina vakti einnig athygli minnisvarði gerður úr þremur steinteningum til minningar um fórnarlömb Nasistanna. Stílhreint verk í miðju stórborgarinnar og gott dæmi um hugarfar þjóðar sem horfist í augu við fortíð sína.

Eftir skoðun miðborgarinnar var ágætur leiðsegjandi kvaddur með þökkum og þjófne eins og vera ber og var stefnan tekin á Mercedes-Benz safnið en borgin og umhverfið er mikið iðnaðar- og athafanasvæði. Auk Porsche bílasmiðjunnar eru hér höfuðstöðvar Daimler-Benz og Bosch auk starfstöðva Simens og fleiri stórfyrirtækja í framleiðslu og fjármálum t.d. Landesbank Baden-Württemberg, eins stærsta fjármálafyrirtækis Þýskalands sem lánaði íslenskum börkum ríflega fyrir hrun og tapaði á því milljörðum króna.

Mercedes-Benz safnið er Mekka Benznörda og sjá mátti brúnir Sævars lyftast þegar nær því dróg og víst er að safn þetta er á allan hátt þess virði að sjá

það. Byggingin sjálf er glæsilegt mannvirki og syngur lof þeirri tækni og hugviti sem sjá má innan dyra. Sýningarskipulagið leiðir gesti í gegnum þróunarsögu bifreiðanna og sýningargripirnir lýsa vel hvernig vélaraflíð er tekið í þjónustu manna stig af stigi og vantaði bara síðasta áfangann, rafbílavæðinguna. Þá var ekki síður áhugaverð myndin af því hvernig bifreiðin form hennar, lögun og búnaður þróast og breytist úr gufuvél á hjólum í hvers manns nytjagrip eða stöðutákn.

Eftir skoðun, næringu og hvíld í safninu var haldið til næsta áfangastaðar sem var sjónvarpsturninn í Frankfurt, 217 metra hár en auk útvarpsbúnaðar er á honum útsýnispallur í um 150 metra hæð, sem nálgast má í lyftu. Gott útsýni er þaðan vítt um land þar sem turninn stendur á tæplega 500 metra hæð á lítt fjöllóttu svæði. Því miður léku veðurguðirnir ekki við okkur og byrgði súldarveður útsýnið. Gaman var samt að fara upp á útsýnispallinn og fræðast um byggingu

turnsins sem var tæknaífrek og nýjung á sínum tíma 1955 þegar hann var byggður fyrstur stórra turna úr steypu með stálbindingu.

Þrátt fyrir lítils háttar úrkomu var afráðið að ganga til veitingastaðarins sem var í um 1 km. fjarlægð frá turninum. Gekk það allt vel og skiluðu sér allir að kvöldverðarborðinu vel hungraðir og veitti ekki af því Sigurður bauð upp á mikla og saðsama máltíð. Sem aukaréttur voru bornar fram “kjaftaskjóður” (Maultaschen) sérreitur frá Schwaben þar sem pokar úr pasta eru fylltar með hakki, lauk og brauðmylsnu eða annarri fyllingu og nýtur nafnið “Schwäbische Maultaschen” verndar innan EU sem nafn fyrir svæðisbundinn mat. Sú saga

er sögð um nafngiftina að á lönguföstu hafi kjötlöngun plagað munkana í klaustrinu í Maulbronn og þeir talið sig geta falið kjötát fyrir augliti guðs með því að eta það í pokunum.

Bragðaðist kjaftskjóðan vel og ekki voru aðrir réttir síðri og allt rann það vel niður með tilheyrandi guðaveigum og þakkaði Maggý gestgjafanum sem vert var. Lauk þessum fróðlega degi þannig á góðri máltíð í veislusal með útsýni á

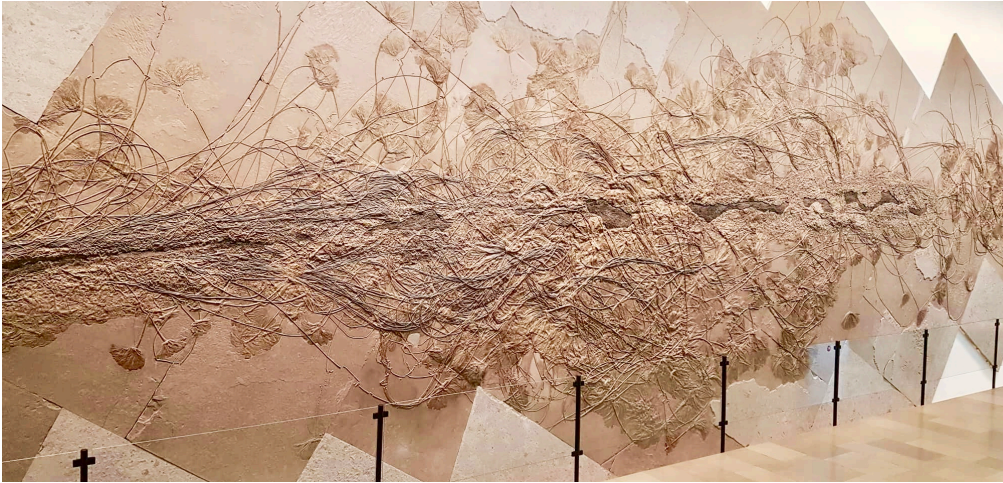
fagurgræna velli þar sem Sigurður lék fótbolta með öðrum erlendum stúdentum fyrstu árin eftir að hann kom til Stuttgart. Það voru saddir og ánægðir ferðalangar sem óku á hótelið að veislu lokinni og lagði enginn í kanna ölstofur bæjarins á heimleiðinni.

9. maí

Um Schwäbische Alb til Bodensee

Ekið verður á hraðbraut upp að Schwäbische Alb sem er miðhálent svæði milli Stuttgart og Bodensee. Fyrsti áfangastaður er steingerfingasafnið Hauff-Museum, merkilegt safn sem sýnir að þetta svæði var sjávarbotn endur fyrir löngu. Þaðan förum við svo yfir Schwäbische Alb til Zwiefalten og skoðum fræga Klausturkirkju frá gömlum tíma. Þá voru aðeins til torfkirkjur á Íslandi. Síðan liggur leiðin til Bodensee. Gist verður í 2 nætur á Kreuz í Uhldingen-Muehlhofen í grennd við vatnið.

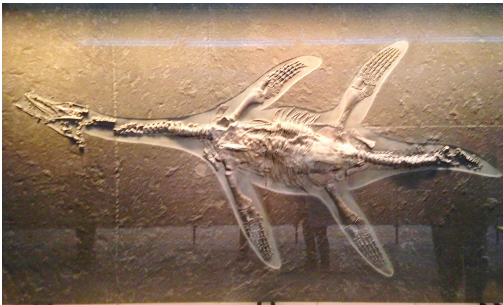
Á tilskildum tíma var Sigurður ásamt konu sinni Ute, sem bættist hér í hópinn og var vel fagnað eftir fyrri kynni í Hornafjarðarferð, kominn á annarri rúru með annan bílstjóra, Maurice, sem reyndist okkur frábærlega það sem eftir var ferðarinnar. Og svo var haldið af stað frá hótelinu í Stuttgart til suðurs í átt til Schwäbische Alb, um 6.000 ferkílómetra hálendis í suðurhluta Baden-Württemberg. Nær það mest í rúmlega 1.000 metra hæð. Hálendi þetta er jarðfræðilega merkilegt ekki síst fyrir íbúa elldfjallaeyju því það er myndað úr setlögum í sjó sem þakti hluta Evrópu fyrir 150 til 200 milljónum ára. Elstu jarðmyndanir á Íslandi eru 15 - 16 milljón ára gamlar. Setlög þessi eru þrískipt. Neðst eru svörtu lögin, sem einkennast af tjöru og olíefnum, þar fyrir ofan brún setlög með mikið af járn og efst eru hvítu lögin sem að verulegu leyti er kalsít sem myndast hefur í súrefnisríkum sjó með blómlegt lífríki.

Í setlögum þessum hefur fundist mikill fjöldi steingerðra dýra og plantna sem verið hafa innlegg í þróunarsögu lífs á jörðinni og sjá má víða í söfnum. Eitt þekktasta af þeim er *Urwelt-Museum Hauff* í

Holzmaden og var ferðinni heitið þangað. Safnið er byggt á einkasafni Bernards Hauff safnara og er nú stjórnað af sonarsyni hans.

Í safninu má sjá steingerðar sjávareðlur, krókódíla, flugeðlur, fiska, sjávarliljur, skeldýr og margt fleira. Auk þess var jarðfræði svæðisins og sögu hennar gerð góð skil á myndrænan hátt. Var

heimsóknin í safnið fróðleg og hin besta skemmtun. Skipulag safnins gott og upplýsingamiðlun með ágætum.

Frá safninu var haldið til bæjarins Zwiefalten til að sækja heim "*Münster Unserer Lieben Frau*", kirkju Benediktína-klausturs sem þar var til loka 18. aldar. Gamla klausturbyggingin er nú notuð fyrir geðheilbrigðisstofnun og kirkja ekki lengur í tengslum við hana. Í Zwiefalten eru rúmlega 2.000 íbúar en kirkja er meðal stærstu kirkjubygginga í Þýskalandi, byggð í barokkstíl um miðbik 18. aldar og er að mestu óbreytt frá þeim tíma. Kirkjan

er byggð úr kalksteini en súlur innan dýra eru úr marmara. Að innan er kirkjan skreytt í hólf og gólf. Öll loft eru þakin freskum með gullumgerð og myndir prýða innveggi og súlur. Auk málverka eru

í kirkjunni ótal höggmyndir stórar og smáar.

Þegar kirkjuskoðun var lokið var enn ekið til suður. Á þeirri leið er ekki margt mjög merkilegt að sjá svo að tvær vísur eftir áðurnefndan Hjalmar voru vel þegnar.

Um skýrslu Hannesar Gissurasonar:

*Við erum stjórnkæn og stórgáfuð þjóð,
stolt verið getum.
Hannesarskýrslan er gagnmerk og góð;
Guð hjálpi Bretum!*

Og svo um sígilt málefni

*Heimurinn sífellt verri varð,
ég vaki og græt á kvöldin.
Það sem greiða átti í arð
fer allt í veiðigjöldin.*

Þetta stytta ferðina til bæjarins Uhldingen-Mühlhofen við norðurströnd Bodensee og Hotel Kreuz þar sem gist var næstu tvær nætur. Lítið og snoturt hótél, aðbúnaður og þjónusta með ágætum sem og matur allur.

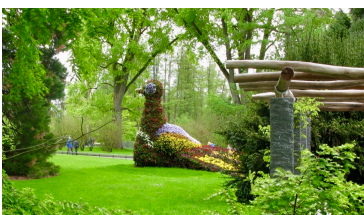
10. maí

Við og á Bodensee

Margt var að sjá og gera þennan dag. Ferðaáætlunin lítur svona út í grófum dráttum. Rútan og ferja frá hóteli um Meersburg og Staad til Mainau. Ganga um Mainau, líta á markverða staði þar og síðan niður til hafnarinnar þar sem unnt er að fá veitingar. Bátsferð frá Mainau til Konstanz og borgin skoðuð. Rúta og ferja frá Konstanz um Meersburg og áfram til Pfahlbauten (Staurabyggingarnar) hjá Unteruhldingen og safnið skoðað. Síðan er haldið á hótelið til kvöldverðar og gistingar.

Lagt var af stað árla dags skv. áætlun í stuttan akstur til Meersburg á bökkum Bodensee en þaðan ganga ferjur yfir vatnið til Staad. Þaðan var ekið til Mainau sem liggur eilítið norðan Konstanz. Mainau er eyja í Bodensee – þó með tengingu við land. Hún er í eigu fjölskyldu sænska greifans Bernadotte en sú fjölskylda er náskyld sænsku konungsfjölskyldunni, sem hafði eignast hana þegar Badenprinsessa, sem hana átti, giftist Gústav V Sviakonungi. Sonarsonur þeirra,

sem erft hafði eyjuna, hvarf úr konungsfjölskyldunni þegar hann gekk í borgarlegt hjónaband og settist hann þar að. Ýmsir erfiðleikar herjuðu á eigendurnar í stríðinu og eftir það sem ekki verða raktir hér.

Eyjan er ein frægasta blómaparadís í Þýskalandi. Á henni má finna ótrúlegan fjölda blómjurta. Þegar í marz/ apríl láta orkideur, túlipanar, páskafljörur og hyasintur á

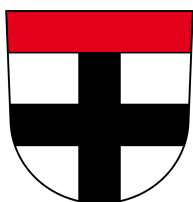

sér kræla auk annarra vorblóma. Í maí og júní blómstra þarna meira en 200 tegundir lyngrósa og um 500 rósategundir ilma á eyjunni. Auk blóma er eyjan þakin trjám og runnum og m.a. má þar finna nokkur eintök af risa-mammutrjám, vaxin af fræjum sem flutt voru frá Kaliforníu um miðja 19. öld og gróðursett hér 1864. Á mynd hér til hliðar má sjá Sigurð við eitt þessara trjáa, nær tvöfalt eldra en hann en öllu gildvaxnara. Á annarri mynd er baksvipur hópsins á rölti í trjágöngum sem mynduð eru af fornaldar-

mammutrjám (kínverskur rauðviður), sem fundust í Kína 1941 og voru gróðursett á Mainau um það leyti sem við útskrifuðumst úr MA.

Eftir u.þ.b. klukkutíma þægilega göngu eftir endilangri eyjunni þar sem margt fallegt bar fyrir augu komum við að höllinni, sem er umkringd miklum og skipulegum garði. Eftir að hafa dvalið við höllina um stund hittumst við á veitingastað rétt við höfnina þar sem báturinn leggst að og fengum okkur í svanginn. Þegar hungrið var satt stigum við um borð í ferju sem flutti okkur til Konstanz. Fengum við gott sjóveður. Léttur andvari af norðri og létu menn og konur fara vel um sig á skipinu þótt engin lúxusfleyta væri.

Konstanz er stærst borga við Bodensee. Liggur á suðurbakka þess við landamærin að Sviss við útfall Rínarfljóts úr efra vatninu. Við gengum frá ferjuhöfninni upp í borgina, virtum fyrir okkur byggingar og borgarlíf áður en við settumst á öldurhús sem á vegi okkar varð. Sigurður hafði orð á því að það væri auðsjáanlega of freistandi fyrir hópinn að þurfa að ganga fram hjá slíkum stöðum sem á vegi verða.

Á tilsettum tíma gengum við aftur til hafnarinnar og fundum á stæðinu fjórar nauðalíkar rútur frá fyrirtækinu Franz Buck Reisen und Radeln, sem einnig sá um flutning á okkur. Ekið var svo með réttri rútu að ferjustaðnum og siglt aftur til Meersburg. Þar sem liðið var nokkuð á dag og hópurinn auðsjáanlega búinn að fá nóg af rölti var ákveðið að slá skoðun Pfahlbauten á frest til morguns og því haldið rakleitt á hótelið. Á því beið okkar eins og fyrri daginn kræsingar og krúsir sem við gerðum okkur gott af. Um kvöldið gengu sumir sér til heilsubóta og skemmtunar um nærliggjandi götur í veðurbliðunni áður en lagst var til hvíldar eftir góðan dag.

11. maí

Um Alpana til Reutte í Tirol

Byrjað var á að skoða Pfahlbauten hjá Unteruhldingen við Bodensee sem ekki náðist að gera daginn áður og fara á safnið þar og fá kynningu á því á ensku. Síðan verður Zeppelin safnið í Friedrichshafen skoðað og þaðan haldið í austurátt framhjá Albsee í átt að landamærum Austurríkis. Áfram keyrt eftir Tannheimer dalnum yfir til Reutte í Tirol. Gist þar á hóteli.

Um morguninn þegar lagt var af stað að snæddum ágætum morgunverði var veðrið tekið að verða svolítið rigningalegt. Við vonuðum þó að hann mundi hanga þurr uns skoðun staurabygginganna væri lokið. Þegar við nálguðumst staðinn komumst við að því að rútan komst ekki nær innganginum en ca. eins km fjarlægð þar sem hún beið svo okkar. Því kom hjólastóllinn í góðar þarfir á leiðinni að innganginum ennþá í sæmilegu veðri. Af skiljanlegum ástæðum höfðu frumbyggjarnir ekki gert bryggjurnar milli bygginganna þægilegar til að aka hjólastól með litlum framhjólum. Við það bættist svo að stóllinn var ekki fyrir nema 90 kg farþega.

Staurabyggingarnar hjá Unteruhldingen við Bodensee er fornminjasafn sem sýnir hvernig fólk bjó í húsum byggðum á staurum úti í vatninu fyrir 3.000 - 6.000 árum, þ.e. á steinöld og bronsöld. Staurabyggingar sem þessar hafa fundist nokkuð víða í Evrópu aðallega í nánd við Alpana. Staurabyggingarnar við Unteruhldingen eru meðal þeirra merkustu í heimi og eru á Menningarminjaskrá UNESCO og safnið og rannsóknasetrið eitt það þekkasta á þessu sviði. Rannsóknir og fornleifagröftur hefur sýnt fram á að í Bodensee voru árpúsundum saman staurabyggingar, heil þorpin sem varpað hafa ljósi á lífshætti manna á þessum tíma. M.a. hafa sést að verkaskipting var fyrir hendi og hafa fundist minjar um hús fiskimanna, leirkerasmiða, steinsmiða og trésmiða o.fl. frá

steinöld og minjar frá bronsöld sýna fram á verslunarviðskipti við salt og koparnámur í Ölpunum og á Ítalíu. Eins fundust minjar um menningar- og trúarbragðaathafnir. Á grundvelli rannsókna þessara hafa húsabyrpingar verið endurgerða og með þeim reynt að varpa ljósi á liðinn tíma sem athyglisvert var að sjá við skoðun á staðnum.

Þegar skoðun var lokið gekk hópurinn af stað í átt til rúttunnar í úðarigningu. Sú

rigning færðist svo í aukana á leiðinni svo að ökumenn hólastólsins urðu hundrennandi af því að óhentugt var hlífa þeim með regnhlíf. Sá er í stólnum sat hélst þó sæmilega þurr þar sem Sigurður hafði tekið vatnshelda „cape“ með í þessum tilgangi. En þetta þornaði á leiðinni til Friedrichshafen sem liggur nokkuð austar á norðurströnd Bodensee. Erindi þangað var að skoða Zeppelinisafn sem þar er að finna. Er það stærsta safn um sögu og tækni loftskipa og er þar m.a. að finna endurgerð af hluta „Hindenburg“, sem kviknaði í og hrapaði við landingu í Bandaríkjunum 1937 og markaði endalok þessa þáttar flugferðasögunnar. Safnið opnaði augun fyrir nú gleymdu hlutverki loftskipa fyrr á tímum og enn eru þau framleidd og í notkun í sérverkefnum og ferðamennsku.

Í Friedrichshafen þurfti Ute að yfirgefa hópinn til að sinna fjölskyldumálum þar í borg og var hún kvödd og þökkuað ánægjuleg samskipti og það að láta Sigurð eftir í okkar höndum það sem eftir var ferðar. Ekki kom að sök að brottför rúttunnar sem stóð nokkurn spöl frá safninu seinkaði aðeins af því að fjárhaldsmanninn vantaði þegar halda átti af stað. Svo illa vildi til að hann var ekki með farsíma svo að Indrið þurfti að ganga til baka og leita uns hann fann hinn fyrrnefnda sitjandi sallarólegan á Bistróinu í safninu. Honum hafði skilist að þegar hitt fólkið hvarf þaðan ætti það eftir sö skoða hluta safnsins sem reyndar var rétt. Hjálmar hefði trúlega gert um þetta visu en hann varð bara MA-stúdent tíu árum á eftir okkur svo reynt var að hlaupa í skarðið fyrir hann.

Veskis-vald

*Ekkert raska ró hans vann
raunsær eftir vonum
því við vissum, vissi hann
að veskið er hiá honum*

Var nú ekið sem leið liggur til austur um syðstu héruð Baden-Württemberg Allgäu í átt að Alpsee og mátti í fyrstu sjá suður til austurísku Alpanna sem skörtuðu snjó á fjallatoppum. Ekki var farið um Tannheimer Tal þar sem er þaðan sást ekkert í Alpna vegna rigningar og lágrar skýahulu – sem hélst því miður það sem eftir var ferðarinnar. Áður en við komumst til Reutte stöðvaðist umferðin allt í einu og við sátum föst í meira en klukkutíma. En til að gera

biðina svolítið ánægjulegri greip Sigurður til vísanna eftir Hjálmar sem hann hafði safnað s.l. misseri og fengið leyfi höfundar að fara með við svona tækifæri. Um hið illræmda Klausturmál hafði Hjálmar kveðið.

Klaustur

*Þau héldu fámennan fund
og fjölluðu drygklanga stund
um kvenfólksins alla
kosti og galla
í klaustri við Templarasund.*

Þetta er nú reyndar svo ógeðslegt mál að það er varla hægt að yrkja um það, en samt áfram af svipuðu tilefni.

*Þungbær reynist þorstinn mér,
þarna fór í verra!
Ó að ég væri ekki hér
en orðinn sendiherra.*

En ennþá sat rútan föst og sagði Indriði því athyglisverða sögu um samskipti sín við landamæraverði DDR á sínum tíma sem stúdent í Vestur-Berlin.

Pakkaferðir um Checkpoint Charlie

Einn íslenskra stúdenta við FU var Ólafur Ragnars, MA stúdent, sem þá ætlaði að verða tannlæknir. Hann kynntist af tilviljun ungum lögfræðingi frá A-Berlín, sem starfaði sem ráðgjafi fyrir erlenda stúdenta. Með þeim tókst vinskapur og hann samdi við Óla um að fara af og til með smápakka til foreldra sinna í A-Berlín.

Óli átti rauðgula VW bjöllu hið mesta þarfaping og fékk hann mig oft til pakkaflutningum með sér. Sonurinn gætti þess að aldrei væri í pakkanum annað en það sem leyft var af yfirvöldum eystra og í því magni sem fyrirskrifað var og eins lét hann foreldra sína vita með símskeyti hvenær okkar væri von.

Leið okkar lá um Checkpoint Charlie. Vorum við litlir auðfúsugestir á þeim stað og grunaðir um að smygla inn vörur að vestan. Einkum setti í okkur horn kona á miðjum aldri sem fór með stjórn á staðnum. Yfirheyrði hún okkur jafnan og reyndi að afhjúpa glæpsamlegt athæfi en við vörðumst með því að segja alltaf satt frá. Allt skráði hún skilmerkilega og lét spegla bílinn að neðan, fiska í bensíntankinum, fletta öllu lauslegu í bílnum en allt kom fyrir ekki. Reynt var að fá okkur til að hætta þessu, fyrst með tilmælum en síðan var því hótad að sendingin yrði gerð upptæk.

Fyrir jól ár hvert voru yfirvöldin örlát og á listann yfir heimilaðar sendingar bættust jólavörur og sonurinn hafði útbúið tvo böggla sem fara áttu austur fyrir múrinn. Þegar komið var á Checkpoint Charlie gerðist vinkona okkar þungbrýnd og viðskotail og bað okkur að snúa með þetta til baka og nota póstin. Við vorum verkefni okkar trúir og vildum ekki hvika frá verkefni okkar. Lét hún þá starfsmenn sína opna pakkana og billinn var tekinn í gegn en án árangurs. Mikil umferð var um Checkpoint Charlie mest aðrir "útlendingar" og þröng í bíðsalnum. Höfum við að tala allhótt okkar á milli á ensku um þá meðferð sem við höfðum fengið og þann langa tíma sem við höfðum beðið. Var okkur þá sagt að fara út í bíl og bíða þar.

Hingað til höfðu samskipti okkar verið við landamæraverði og tollinn en eftir langa bíð kom á staðinn spengilegur maður í einkennisklæðnaði hersins. Hafði hann húfu mikla á höfði sem sýndi að hér var á ferð liðsforingi. Var okkur hvorum á eftir hinum vísað inn í herbergi þar sem liðsforinginn sat við skrifborð og við enn yfirheyrðir um athafnir okkar, hver gerði okkur út, hver væri móttakandi góssins, hvort við þekktum einhverja aðrar í A-Berlín sem við værum að gera greiða eða selja vöruna. Með sannleikann einan að vopni vörðumst við fimlega.

Leið enn nokkur stund unz við vorum báðir kvaddir til liðsforingjans. Benti hann okkur að setjast andspænis sér við borðið, dró úr skúffu pappíra og hóf lestur skýrslur um allar ferðir okkar um Checkpoint Charlie í þessum erindagjörðum sl. eitt og hálft ár. Var rakið af nákvæmni hvað farið hafði fram og frá því greint að fyrir skömmu hafi okkur verið sagt að nú væri þolimmæði Alþýðulýðveldisins á þrotum og við gætum átt von á því að varningur okkar yrði stöðvaður. Liðsforinginn var alvarlegur á svip þegar hann tilkynnti okkur að lestri loknum að nú væri komið að þessum tímamótum. Voru okkur settir þeir kostir að annað hvort við færum við til baka með góssið eða það yrði tekið af okkur og við færum inn í DDR án þess.

Við tókum fyrri kostinn og fengum að geyma pakkana á lögreglustöð vestan megin meðan við fór að hitta foreldrana því við vissum að þau áttu von á okkur. Eftir stutt stopp fórum við með pakkana með heim til Árna Björnssonar þjóðháttufræðings. Var þar stödd íslensk stúlka sem var við nám í A-Berlín. Brást hún vel við og kom með krók á móti bragði. Hún hafði tuðru mikla meðferðis og nyti þess sem erlendur stúdent í A-Berlín að hafa passa sem friaði hana að mestu við leit og tollaskoðun. Myndi hún stinga pökkunum í skjóðu sína og fara að venju austur yfir með lest á Friedrichsstraße en Óli sem færi á bíl sínum um Checkpoint Charlie myndi hitta hana þar og koma pökkunum á leiðarenda þeirra. Gekk það allt eftir og fengu gömlu hjónin í Weisensee haldið gleðileg jól með því sem í pökkunum var.

Og ennþá gat Hjálmar ekki orða bundist.

*Sumir verjast í vök,
viðurkenna ekki sök,
sannast þó stundum
hvað sagt var á fundum
því sjaldan er ein Báran stök.*

*Á veitingahúsið í heimsókn ég fór,
þar var hlerunartæki í felum,
karlrembueitri var blandað í bjór
og barstólar hermdu eftir selum.*

*Við 2019 ég hjartar vonir batt,
hjartsýnin er strax farin að þverra.
Það er víst of gott til að geta verið satt
að Gunnar Bragi verði sendiherra.*

Kosningaspá.

*Tendens til öltengdra yfirsjóna;
enginn um slíkt til lengdar fæst.
Kristileg samtök Klausturdóna
kosningasigur vinna næst.*

Svo hefir alltaf verið hægt að stytta stundir með samsöng og tók Stína Gísla það hlutverk að sér í forföllum Iðunnar að koma slíku af stað og þegar loks var búið að fjarlægja hræ dádýranna sem keyrt hafði verið á og við gátum haldið förinni áfram á hótelið í Reutte.

Það er nú meira hve Hjálmar hefir mikið leitt hugann að klausturmálinu.

Áramótaheit.

*Við áramót ég stíg á stokk,
strengi heitið eina.
Á komandi ári klausturfökk
kemur ekki til greina.*

Og svo stuttu eftir að þeir flokksbræður voru aftur mættir á þing.

Dugnaður.

*Eljusemin aldrei dvín
og ekki skortir sinnu.
Búinn að finna fötin sín
og farinn að mæta í vinnu.*

Þriðjudagslimra.

*Í Kirkjustrætið er kona flutt,
kviðardigur en leggjastutt,
úfin, grá,
með ygglða brá.
Mig grunar 'ún heiti Gilitrutt.*

Einhver annar Mývetningur vild sýnilega útskýra þetta eitthvað.

*Við Kirkjustræti er Klausturbar,
kneifa þar ölið fulltrúar.
Kaldi og Segull sitja þar,
Sigmundur annast veitingar.*

12. maí Í Tirol og Bayern

Í ferðaáætlun var að keyra til Garmisch-Partenkirchen og síðan að fara með kláfferjunni upp á Zugspitze hæsta fjall Þýskalands. Eftir það yrði deginum varið í Reutte og umhverfi.

Tirol kallast landsvæði í Ölpunum, fjallgarður sem liggur í norðanverðri Ítalíu (Suðurtirol) og vesturhluta Austurríkis. Svæðið skiptist milli ríkjanna skv. samkomulagi sem gert var eftir fyrri heimstyrjöld. Tirol er jafnframt nafnið á því samabandsríki Austurríkis, sem nær yfir austuríska svæðið nema vestasta hluti þess, Vorarlberg, sem liggur að Sviss og Lichtenstein og er einnig sambandsríki. Íbúar Tirol eru um 750.00 og höfuðborg þess er Innsbruck sem liggur í því miðju.

Fjalllendi Tirol er sundurskorið af djúpum dölum sem grafnir eru af fallvötnum frá Ölpunum svo sem Inn, sem á upptök sín í Sviss og rennur um Inndal framhjá Innsbruck inn í Þýskaland og svo á landamærum þess og Austurríkis og út í Dóná við Passau. Áin Lech á upptök í Vorarlberg og rennur um Lechtal eftir Tirol endilöngu og út úr því og Austurríki ekki fjarri Reutte, þar sem við gistum tvær síðustu nætur ferðarinnar. Þaðan rennur Lech til norðurs um Füssen og Augsburg og í Doná.

Reutte hefur einungis tæplega 7.000 íbúa. Ástæðan fyrir vali á þessum stað var ekki síst sú að áformað hafði verið að fara upp á Zugspitze, sem liggur ekki alls fjarri á landamærum Þýskalands og Austurríkis, tæplega 3.000 metra hátt fjall og þar með hæsta fjall í Þýskalandi. Upp á fjallið gengur kláfferja mikil sem flytur gesti upp um 2.000 metra á 10 mínútum og annar flutningi tæplega 600 manns á klukkustund.

Því miður þóknaðist veðurguðunum ekki þessi áform okkar og brugðu á vorhreti með úrkomu þannig að fjöll ofan ca 1.000 metra voru hulin í súld og þoku og snjór féll í Reutte sem liggur í ca 859 m. hæð. Var því einboðið að afskrifa Zugspitze amk. að þessu sinni og finna eitthvað annað til að eyða deginum í. Varð að ráði að heimsækja Linderhof höll Lúðvíks II sem liggur rétt handan landamæraanna við Austurríki og fara síðan til baka um Garmisch-Partenkirchen.

Það var heldur kuldalegt um að litast þegar við lögðum upp í hallarferðina og ókum yfir skógivaxið hálendið Ammerwald og yfir landamærin við Bayern niður í Etdal þar sem höllin stendur. Á leiðinni var reynt að hressa svolítið upp á mannskapinn með vísun þótt heldur hefði maður nú vilja njóta útsýnis á Alpatinda en því miður var slíkt ekki í boði. Það brá öðru við um veðrið þegar við vorum fyrir tæplega níu árum saman á leið upp í Mývatnssveit og vestan í

Vaðlaheiði talið barst að umræðunni um Vaðlaheiðargöng sem sumir bjuggust við að aldrei myndu verða grafin af því að þau gætu aldrei borgað sig. En Eymundur var varlega á öðru máli og nú er farið að keyra í gegn og Hjálmar orti af því tilefni.

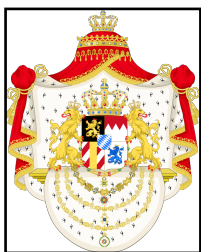
Vaðlaheiðargöngin

*Nú er ekki leiðin löng
og létt að renna,
Vaðlaheiðar- gegnum -göng
til gáfumenna.*

Hjálmar tók þó enga afstöðu til þess hvort fleiri eða meiri gáfumenni búi austan eða vestan Vaðlaheiðar. Göngin eru jafn greiðfær í báðar áttir.

En Egill Jónasson annar velþekktur þingeyskur hagyrðingur hafði kveðið fyrir mörgum árum:

*Mér er sama hvert ég keyri
í hvaða veðradyn,
því leiðin burt frá Akureyri
er alltaf betri en hin.*

En víkjum aftur að ferðasögunni. Höllina Linderhof byggði Lúðvík II konungur í Bayern á síðasta fjórðungi 19. aldar. Bayern var á þessum tíma konungsríki og hafði verið svo síðan 1805 að Napoleon og Austurríkiskeisari sömdu um það. Konungdómurinn var afnuminn 1918 þegar Lúðvík III flúði til Ungverjalands.

Lúðvík II var fjórði konungur Bayern. Hann tók við konugdómi 19 ára að aldri að föður sínum látnum, ríkti í 22 ár en var svo sviptur sjálfræði vegna meintrar geðveiki 41 ára gamall og fluttur í höll nokkra við Sternbergvatn. Tveimur dögum síðar fannst hann drukknður í vatninu ásamt einum þeirra geðlækna sem vottað höfðu geðveiki hans.

Sagan af örlögum konungsins hefur löngum þótt ótrúverðug og þegar fyrir dauða hans var það dregið í efa að geðveiki væri ástæðan fyrir sviptingu sjálfforræðis að ihlutan ríkisstjórnar Bayern. Var talið að ríkisstjórnin væri með þessu að stöðva framkvæmdir hans við hallarbyggingar sem kostað höfðu offjár og enginn endi virtist á. Lúðvík var margbrotinn persóna. Hann þótti sinna konungskyldum allvel á fyrri árum sínum en dró úr þeim afskiptum þegar á leið.

Hann var listunnandi, vingaðist við Wagner og styrkti hann fjárhagslega sem sem og byggingu tónleikahallar hans í Bayreuth. Á síðustu árum ævi sinnar dró hann sig mikið til baka og lifði í einangrun. Hann var heltekinn af hallarbyggingum og lét byggja 3 hallir, Neuschwanstein, Linderhof, sem við heimsóttum, og Herrenchiemsee sem vera átti að verða hans Versalir en var aldrei fullbyggð.

Sumir telja að ástarmál og kynhneigð konungs hafi nokkru valdið um erfiða ævi hans og örlög. Hann trúlofaðist ungur fjarskyldri prinsessu en sú varð skyndilega ástfangin af kaupmanni sem hún stakk af með 3 dögum eftir trúlofunina og var brúðkaupi því sjálfhætt. Það var og haft á orði að konungurinn hefði lítt tregað meyjarmissinn enda hefði hann meira dálæti á riddarasveinum sínum en konum.

Linderhof í Etdal í Ammergau Ölpunum er lítil höll og minnst af keisarahöllunum en sú eina sem hann dvaldi í að einhverju marki. Það sem á stærðina vantaði bætir hún upp með íburði og skrauti og umhverfis hana eru garðar með smáhýsum ríkulega búnir höggmyndum, gosbrunni, trjágróðri, blómum og fleira skrauti.

Þrátt fyrir drungaleg veður og rigningu voru langar biðraðir við hallardyrnar enda skoðaða höllina um hálf milljón manna ár hvert. Er gestum hleypt inn í um 20 manna hópum sem fer um höllina í fylgd leiðsögumanns sem rekur söguna og úskýrir það sem fyrir augu ber svo sem ljósakrónuna úr filabeini hér á mynd. Þá gengu menn um garðinn og dáðust að fegurð hans og gullinni vatnads í tjörninni.

Að skoðun lokinni var ferðinni haldið áfram um Etdal í átt til Garmisch-Partenkirchen þar sem áformað var að drekka kaffi og ná úr sér hrollinum. Varð bílstjórinn vel við beiðni um val á kaffihúsi þar í bæ sem bauð upp á úrval af bakkelse m.a. jarðaberjatertur sem með þeyttum rjóma og súkkulaði eyddu öllu kuli úr kroppum áður en haldið var á ný til Reutte.

Á leið okkar niður í Lechtal ókum við í rúmlega 1.000 metra hæð fram hjá húsi þessu sem hefði getað verið á Grímsstöðum á fjöllum

nema vegna skógarins í baksýn.

Í Reutte þar sem á borðum beið kálfasteik með kartöflum og grænni sósu, sem rann misvel niður en tókst þó með vænum ölsopum eða vintári.

13. maí Heimferð um München

Lokadagur. Haldið skyldi til München og flogið af stað þaðan til Keflavíkur kl 14:05.

Lagt var árla af stað og ekið til Freisingen, borgar um 30 km. norður af München en þar liggur alþjóðaflugvöllur borgarinnar “*Flughöfn Franz Josef Strauß*” nefnd eftir þekktasta stjórnmálamanni Bayern eftir stríðið og og ráðherra í þýsku ríkisstjórninni allt til 1991. Því miður gafst ekki tími til að heimsækja München í ferðinni en verður að sjálfsögðu tekið til athugunar síðar og þá reynt að hitta á Októberfest sem er bæjarhátíð þar um slóðir.

Ferðin til flugvallarins gekk eins og í sögu en var dálítið löng og lítið að sjá á leiðinni af hraðbrautunum sem við höfðum reynt að forðast þessa viku. Þess

Víkurkirkjugarður

*Hótel gera okkur harla rík
háum skila arði,
en ekki vildi ég vera lík
í Víkurkirkjugarði.*

En svo virtist seinna kominn upp svolítið annat tónn því Ármann Þorgrímsson kvað eftir innspil einhvers ráðherra.

*Látnum gefur ljúfan frið
um lifendur þó ekki varði.
Leikur núna lánið við
lík í Víkurkirkjugarði.*

vegna var ágætt að hafa nokkrar vísur eftir. Um notkun Fógetagarðsins og Víkurkirkjugarð sagði Hjálmar.

Fjölgun bankastjóra Seðlabankans

*Í bönkunum annríkið alltaf vex.
Illa list mér á fjóra,
ég held að við þyrftum svona sex
seðlabankastjóra.*

Og svo um hagfræði.

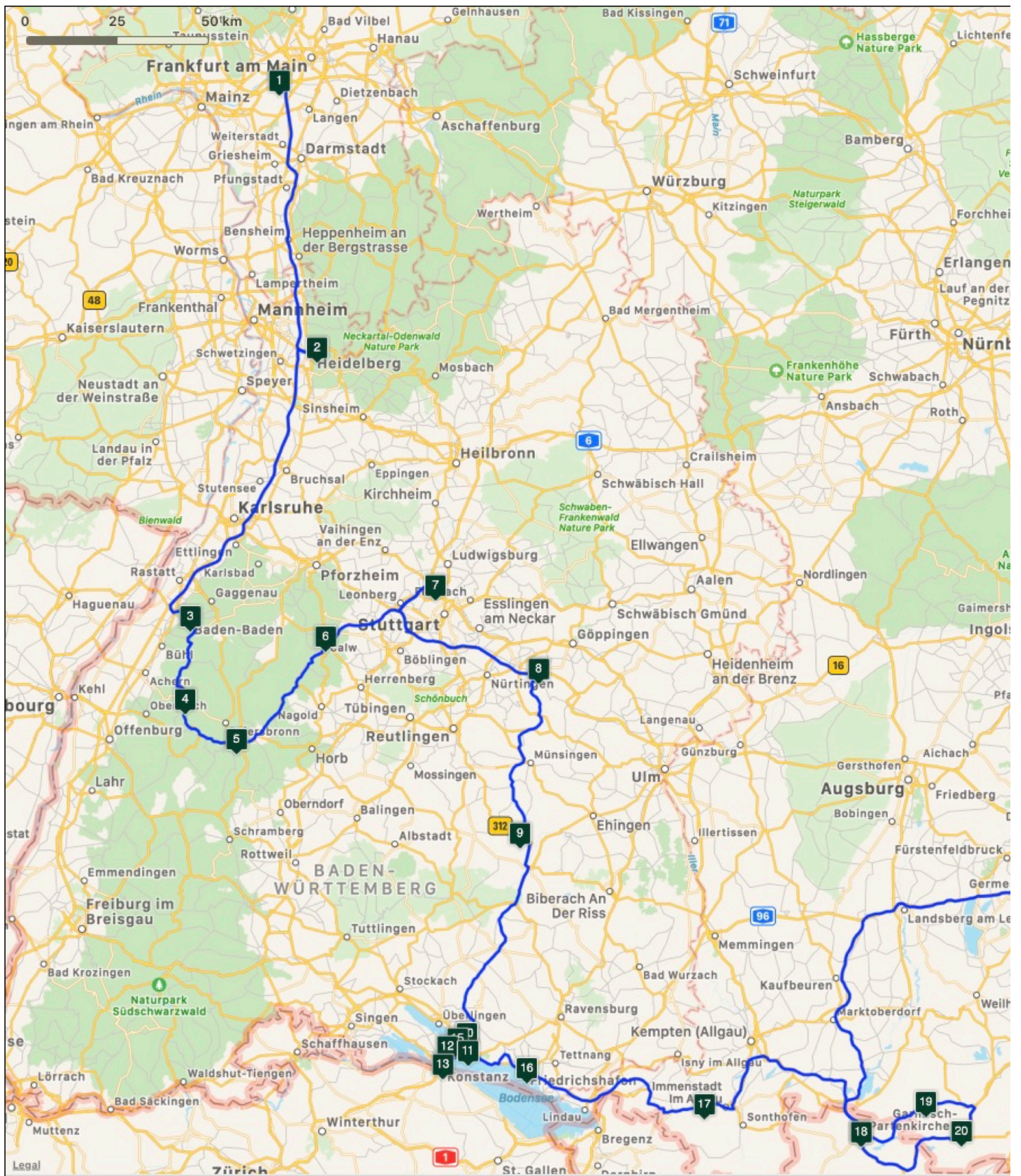
*Að hugsa um stýrivexti með hugarró og spekt
er hagfræðinga vinnulag og siður.
Þá gæti verið truflandi að glápa á holdsins nekt
svo gengið fari að sveiflast upp og niður.*

Ætli þeir séu með einhverjar nektarmyndir þarna í Hagfræðistofnun Háskólans?

Sjá mátti að Örnólfi þótti vel kveðið og maklega en hagfræði og bankar hafa líka gengt miklu hlutverki í öllu þjóðlífi Islendinga. Og Hjálmar hefir líka sína skoðun á þeim málum.

Flugvélin var á áætlun og veðrið gott. Áður en gengið var inn í flugstöðina voru þeir sem eftir urðu, bílstjórinn og Sigurður kvaddir vel og virðulega sem full ástæða var til eftir vel heppnaða ferð. Þótti við hæfi að smella lokamynd af þeim hópi sem í umboði Eilífðarnefndarinnar hafði lagt hönd á plóg við skipulagningu og framkvæmd ferðarinnar og fjársýslu vegna hennar. Var Sigurði þökkun fararstjórnin og hans góða framlag og hann beðinn um kveðjur til Ute.

Itinerary created by [Road Trip Planner](#)